

fig, da han saa vilde gaae den samme Vej som Indenrigsministeren, frygter jeg for, at man ved tredie Behandling ikke engang kan regne paa hans Stemme for at gaae i en anden Retning end den, hvori Indenrigsministeren vil gaae. Man kan vel stille et andet Forslag, men Spørgsmaalet er, om man kan faae en tilstrækkelig Samstemning derfor her i Thinget, naar Ministeren vil gaae en anden Vej.

S. Sage: Det var dog den meest forhaufende Fortolkning af min Opfordring til Indenrigsministeren. Jeg troer, at jeg med Hensyn til Indkomstskatten dog har viist nogen mere Selvstændighed end den sidste ærede Taler; jeg er sandelig ikke gaaet omkring hos Ministrene og spurgt om, hvad de vilde; jeg har bestræbt mig for at gennemføre de Principer, som jeg antog for de rigtige og i en Arrække har stridt for. Nei! den ærede sidste Taler har en ganske anden Slags Afhængighed, en meget slem Slags Afhængighed. Han siger: Der er ikke Tvivl om, at det er det Rigtige; men jeg tør ikke indlade mig derpaa, jeg maa først høre, hvorledes de forskjellige Partier og Personer stille sig dertil. Men det er ikke den Maade, hvorpaa man forstandigt gennemfører Principer og funde Love, og mindst skal man hjælpe paa egen Afhængighed ved at sige, at en Anden kun vil stemme saaledes, som Indenrigsministeren ønsker det; thi det kan jeg forsikre den ærede Rigsdagsmand om, at hvad Indenrigsministeren end siger, og hvorledes han end stiller sine Forslag, saa gaaer jeg ikke ind paa en hyderligere Forøgelse af Hartkornskatten. Her er kun Tale om, hvorvidt man passende skal bruge Lovforlaget § 4 eller Forslaget under Nr. 21, saaledes som det er blevet forvasket — jeg siger det reent ud — ved den ærede Rigsdagsmands Forslag; det er saaledes forvasket, at jeg antager, det er bedre at bruge § 4 og derpaa ændre den, efter at den nu er gaaet igennem. Den ærede sidste Taler lægger slet ikke Vægt paa, hvad der er Forsamlingens Anstuelse; han troer, at det Hele ruller og forandrer sig, naar Indenrigsministeren udtaler sig. Her i Thinget have Alle været enige om ikke at forsøge Hartkornskatten; hvorledes kan det ærede Medlem

da sige, at Indenrigsministerens Anstuelse i saa Henseende er aldeles afgjørende?

Dvistsgaard: Jeg skal blot gjøre den Bemærkning, at jeg troer, at de Udtalelser af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), der sigtede til mig, aldeles ikke ramme mig, de skød aldeles forbi, fordi jeg troer, at han selv vil erkjende, at jeg netop lagde Vægt paa, at Forslagene bleve vedtagne nu. Jeg troer, han maa selv erkjende, at Thingets Afstemning har mere Vægt end den høitærede Indenrigsministers maastee fuldkommen berettigede Anstuelse; naar Thinget har vedtaget Noget, da er det en Kjendsgjerning, da er det ikke Noget, vi spørge om til tredie Behandling. Jeg henviste til Forslagene under Nr. 12 og 13, og naar de nu vedtages ved denne Behandling, var det opnaaet, som jeg sigtede til.

S. A. Hansen: Den ærede sidste Taler anseer jeg det ikke fornødent at svare. Til den næstsidste Taler vil jeg sige, at hans store Forhaufelse slet ikke vilde være kommen tilstede, naar han havde lagt Mærke til, hvorledes mine Uttringer faldt. Jeg har ikke talt om, at det ærede Medlem renner omkring til Ministrene og spørger dem, men jeg holdt mig til, hvad han nylig sagde fra sin Plads her i Thinget, at han vilde bede den ærede Indenrigsminister om at sige, hvilket af disse Forslag han foretrak, da det ærede Medlem vilde rette sin Stemmegivning derefter, og forsaavidt Indenrigsministeren holdt paa Regjeringsudkastet, vilde han stemme imod Forslaget under Nr. 21. Dernæst vil jeg sige, at det ærede Medlem tager overordentlig meget feil, naar han troer, at jeg ikke tør stemme for, hvad jeg anseer for rigtigt, førend jeg har hørt Folkets Mening. Jeg siger, at Principet er rigtigt i og for sig, men denne Ligningsmaade har aldrig før været anvendt ligeoverfor Befolkningen, og jeg kan derfor ikke ansee det for rigtigt, nu, da Skatten hurtigt skal udredes, at paatvinge den en saadan Ligningsmaade, som er den aldeles fremmed. Jeg bemærkede imidlertid strax, at forsaavidt det her i Thinget skulde vise sig, at en stor Deel af Landbrugerne, som jo er dem, der